

Chương 5

Những Điều Xảy Ra Trong Quá Khứ Khiến Cậu Ấy Vô Cùng Đau Khổ

Có một cái máy thế này,

Nó có thể cho bạn xem lại những hiểu nhầm
đã xảy ra trong quá khứ.

Nhưng lại không có công cụ nào,

Có thể cho bạn những cơ hội để sửa chữa những hiểu nhầm đó.

Lúc này, khi cậu cảm thấy vô cùng căm ghét

bản thân, vô cùng tức giận bản thân,

Cũng có thể khiến cho điều hối tiếc trong lòng cậu

biến thành một thứ đẹp vô cùng,

Vì mình luôn ở bên cậu,

Chính vào lúc này đây, mình chính là chỗ dựa cho cậu.

Trời bỗng nhiên tối sầm, từng ngọn đèn trong khu vui chơi bắt đầu sáng dần lên.

Giống như tôi, nhờ có sự xuất hiện của Triệt Dã, mà những làn khói đen bao phủ trong lòng tôi bấy lâu nay bỗng tan biến hết.

Trong không gian rực rỡ tràn ngập ánh đèn thế này, Triệt Dã âu yếm nhìn tôi, nụ cười của cậu không còn cô đơn nữa.

“Triệt Dã...”

“Gì vậy?”

“Mình rất buồn.” Tôi cúi đầu, đôi mắt đau nhức giống như có cát bay vào.

“Hy Nhã ngốc buồn gì vậy?”

“Những việc gì có liên quan đến cậu, mình đều muốn biết hết, nhưng mình sợ không đủ thời gian nữa.”

“Ngốc ạ.”

“Nếu mình hiểu hết về cậu, thì lần đó mình đã không để cho cậu đi rồi. Nếu như...” Tôi tự trách mình, vì tôi và Triệt Dã đã để lãng phí quá nhiều thời gian.

“Hy Nhã.” Triệt Dã mỉm cười, cắt ngang lời tôi. “Bây giờ cũng chưa muộn mà. Nguyên Triệt Dã và Diệp Hy Nhã là bạn học của nhau, người mà mình

thích nhất là Hy Nhã, người mà mình luôn muốn bảo vệ cũng là Hy Nhã. Gia đình của Triệt Dã có bố, có mẹ, nếu như có thể, hy vọng sau này Triệt Dã và Hy Nhã có thể cùng nhau xây dựng một gia đình ấm áp và hạnh phúc.”

Nói xong, cậu dừng lại, trong giọng nói chứa đựng sự mâu thuẫn, hạnh phúc và cả nỗi đau thương.

Lúc này, khi nhắc đến bố mẹ của mình, dường như Nguyên Triệt Dã lại quay trở về với trạng thái trước đây, nhìn cậu ấy thật cô đơn và xa cách.

“Triệt Dã, cậu... nhớ họ à?”

“Họ?” Nguyên Triệt Dã thấy thái độ dè dặt của tôi, hiểu ngay ý tứ trong câu nói của tôi.

Có phải cậu ấy đang nhớ bố mẹ không?

Triệt Dã như đang nhìn về một nơi vô cùng xa xăm, cậu ấy nói: “Không, mình không nhớ bố mẹ. Họ... chắc cũng chẳng nhớ mình đâu nhỉ?”

Cậu lặng lẽ quay đầu, nụ cười yếu ớt, bất cứ lúc nào cũng có thể vụt tắt trên môi cậu.

“Triệt Dã...”

“Hy Nhã... Điều mình muốn chỉ là hạnh phúc của cậu mà thôi.” Triệt Dã ôm chặt tôi vào lòng, cậu ấy đã nén chặt nỗi cô đơn trong lòng lại không để tôi nhìn thấy.

Triệt Dã... Sao cậu cứ phải che giấu những tình cảm trong lòng? Tuy trong giọng nói của cậu luôn thể hiện thái độ thân nhiên, tuy nhìn cậu lúc nào cũng có điệu bộ bất cần, nhưng mình biết...

Cậu rất yêu bố mẹ cậu.

Vì cậu luôn quan tâm đến bố mẹ, nên cậu mới dễ bị tổn thương.

Vì cậu luôn yêu bố mẹ, nên cậu mới học cách che giấu tình cảm.

Có lẽ Triệt Dã không nhìn thấy được, khi cậu ấy nhắc đến bố mẹ mình, trong mắt cậu ấy hiện lên một nỗi buồn sâu sắc.

Ánh sáng rực rỡ chiếu lên người Triệt Dã, nhưng cậu ấy... lại như đang lẫn trốn trong màn đêm. Cậu ấy ngẩng đầu ngược nhìn lên bầu trời, vẻ mặt rất kiên cường khiến tôi có cảm giác như trong mình đã xuất hiện ảo giác, thời gian dường như quay lại mười năm trước đây, tôi lại nhìn thấy cậu bé đang đứng trước nhà đu quay ngựa gỗ, vẻ mặt tràn đầy nỗi khao khát.

Lúc đó tôi chỉ nghĩ rằng, chắc cậu bé chỉ ao ước được ngồi chơi đu quay ngựa gỗ.

Lẽ nào, tôi đã nhầm? Đó chỉ là vẻ bề ngoài thôi còn thực chất, cậu bé có một niềm khao khát cháy bỏng khác.

Hóa ra ngay từ khi còn nhỏ, Triệt Dã đã học được cách che giấu lòng mình rồi sao?

Có điều lần này, mình không bị cậu lừa nữa đâu Triệt Dã ạ.

Chỉ khi thiên sứ vui vẻ, thì người thiên sứ bảo vệ mới có thể vui vẻ được.

Cho nên Triệt Dã, cậu phải vui lên. Mình muốn cậu luôn vui vẻ!

“Triệt Dã.” Tôi cười rất tươi. “Cậu cùng mình đi đến nơi này nhé!”

Vừa ra khỏi khu vui chơi, cảnh vật xung quanh đã biến thành những đám sương mù.

Trong làn sương mù dày đặc, tôi và Triệt Dã tay trong tay chậm rãi tiến về phía trước.

Không biết có phải do tôi đã đi trong làn sương mù như thế này quá lâu, nên đã quen với cảm giác đi trong sương mù rồi không. Hơn nữa, đến bản thân tôi cũng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên là, dường như tôi còn có khả năng nhận biết được phương hướng mà mình sẽ đi.

Chỉ khi biết phương hướng đi mới có thể tìm được nơi đó.

Nơi mà Cố Hạo Thần đã từng đưa tôi đến - Nhà tù trường thời gian.

Tôi không dám chắc có phải là Thần không muốn để cho tôi biết đường đến nhà tù trường thời gian hay không, lần đó anh ấy đã đưa tôi đi trong làn sương mù dày đặc rất lâu, nhưng sau đó tôi cố gắng nhớ lại, thực ra chúng tôi chỉ đi đi lại lại trên đúng một con đường.

Chẳng lẽ Thần đoán được tôi sẽ quay lại nhà tù trường thời gian sao?

Triệt Dã không hề hỏi xem tôi đưa cậu đi đâu chỉ nhẹ nhàng nắm tay tôi. Chúng tôi cứ đi trong làn sương mù, dường như có thể đi đến tận chân trời góc biển.

Cho dù là phải đi bao lâu cũng được.

Vẫn tiếp tục tiến về phía trước.

Đến một lối rẽ, tôi kéo Triệt Dã rẽ về bên phải, làn sương mù dày đặc bắt đầu tan dần, một ngôi nhà thấp thoáng hiện ra, sau đó dần trở nên rõ nét.

Toàn cảnh “Nhà tù trường thời gian” đã hoàn toàn hiện ra trước mắt chúng tôi.

Triệt Dã ngăn người, đi theo tôi cùng bước vào nhà tù trường thời gian.

Tuy đã đến đây một lần, nhưng do lần trước quá vội, nên tôi cũng không kịp quan sát hết mọi thứ bên trong. Nhưng lần này, tôi thấy bất ngờ khi phát hiện ra những cuộn phim trong nhà tù trường thời gian, ngoài cửa cá nhân ra, còn có cửa cả gia đình.

Lúc đầu tôi chỉ định xem ký ức của bố Triệt Dã, nhưng bây giờ tôi đôi ý muốn xem ký ức của cả gia đình Triệt Dã.

“Đây là...” Sau khi phát hiện ra nhà từ trường thời gian có công năng này, Triệt Dã chột sững người.

Tôi đứng trước màn hình chiếu về ký ức của gia đình Triệt Dã, sau đó giúp cậu ấy ấn nút.

Khi trên màn hình hiện lên hình ảnh đầu tiên, tôi cảm nhận được cơ thể Triệt Dã đứng cạnh tôi như cứng đờ lại, còn bàn tay cậu ấy đang nắm tay tôi cũng vô tình bóp mạnh.

Trên màn hình bắt đầu hiện lên các hình ảnh...

Hóa ra bố mẹ của Triệt Dã đã yêu nhau từ hồi còn học đại học. Mẹ cậu ấy là một người phụ nữ thời trang, rất lương thiện, còn bố cậu ấy lại là một người hơi khô khan. Một điều ít ai ngờ tới, mẹ cậu ấy đã yêu bố cậu ấy ngay từ cái nhìn đầu tiên, hơn nữa còn chủ động theo đuổi, chẳng bao lâu sau, họ đã chìm trong biển tình dào dạt.

Sau khi tốt nghiệp, bố cậu ấy bắt đầu lập nghiệp, và đã dùng số tiền đầu tiên kiếm được để mua một chiếc nhẫn cầu hôn mẹ cậu ấy.

Họ bắt đầu lên kế hoạch cho một tương lai tươi sáng, đã thương lượng với nhau và quyết định chờ sau khi sự nghiệp của bố cậu ấy thành công thì mới có con. Nhưng ngay năm sau, mẹ cậu ấy lại có mang. Tuy sự xuất hiện của đứa bé đã làm hỏng kế hoạch tương lai của bà, nhưng bà vẫn quyết định sinh Triệt Dã.

Mẹ Triệt Dã rất thích làm đẹp, thích mặc quần áo thật mát. Nhưng vì Triệt Dã, mà ngày nào bà cũng ở nhà, bà bảo muốn dưỡng thai cho tốt để Triệt Dã sinh ra thật khỏe mạnh.

“Sau này con của vợ chồng mình nhất định sẽ rất thông minh.” Bà nói với chồng như vậy.

“Tất nhiên rồi, con chắc chắn sẽ đẹp như em.” Bố cậu ấy áp tai lên bụng bà.

Bà đã sinh ra Triệt Dã trong niềm hạnh phúc ngọt ngào như vậy. Nhưng sự nghiệp của bố cậu ấy càng lúc càng phát triển, thời gian đi công tác, làm thêm giờ cũng càng nhiều hơn, ông thường xuyên vắng nhà.

Mẹ cậu ấy bắt đầu phải đón sinh nhật một mình, một mình đưa Triệt Dã đi học, ăn cơm một mình...

Cho đến một ngày, khi mẹ cậu ấy nhìn thấy trên cổ áo của chồng có vết son, bà đã hoàn toàn sụp đổ...

“Sao anh lại làm như thế? Sao anh có thể đối xử với tôi như vậy?”

“Đừng âm lên làm con tỉnh giấc, nó đang ngủ.”

“Anh có biết hôm nay là kỷ niệm bốn năm ngày cưới của chúng ta không?”

“Cho nên anh mới cất công bay sang tận bên Nhật để mua tặng em một bộ vòng ngọc trai của nhà thiết kế Niarto, trên thế giới này chỉ có duy nhất một bộ này thôi đấy.”

“Em không cần!”

“Anh không muốn cãi nhau với em, chỉ mong là em hãy tin tưởng anh, từ trước tới giờ, trái tim anh luôn dành cho em.”

“Anh... sao anh lại không thêm quan tâm đến em như vậy?”

“Em hãy tin anh, anh luôn quan tâm đến em.”

...

Tuy sóng gió đã đi qua, nhưng quan hệ giữa họ dần lạnh nhạt. Từ đó, mẹ cậu ấy lại bắt đầu đam mê mua sắm, chỉ cần bố cậu ấy không ở nhà, không có Triệt Dã bên cạnh, bà lại đi đến các khu thương mại lớn để mua đồ.

Dần dần, bà bắt đầu lo là việc chăm sóc Triệt Dã lúc đó mới được mấy tuổi...

Còn bố cậu ấy đã mấy lần muốn cải thiện mối quan hệ giữa hai người, nhưng vì công việc quá bận rộn khiến cho ông không có thời gian thực hiện điều đó.

Tôi cảm thấy hơi lo lắng nên lén quay lại nhìn Triệt Dã. Cậu ấy đang chăm chú nhìn vào màn hình môi mím chặt lại thành một đường thẳng. Tôi không biết cậu ấy đang nghĩ gì.

“Thực ra... bố cậu rất yêu mẹ cậu, đúng không?” Tôi dè dặt nói.

Ánh mắt Triệt Dã tỏ vẻ căng thẳng, nhưng cậu ấy không nói gì. Tôi đoán chắc cậu ấy không muốn bỏ qua bất cứ một cảnh quay nào, thế nên cũng quay đầu lại, tiếp tục xem.

Trên màn hình lúc này, Triệt Dã đã lớn hơn một chút.

Cuối cùng, cả gia đình đã có cơ hội cùng nhau đi dã ngoại ở vùng ngoại ô. Đúng vào lúc bố của Triệt Dã đang chuẩn bị sang đường để mua trà sữa cho Triệt Dã, thì một chiếc xe ô tô con lao đến, khi ông quay sang và nhìn thấy chiếc xe thì đã không kịp tránh, lúc đó mẹ Triệt Dã đã không để ý đến sự an nguy của mình mà lao đến!

Những hình ảnh trên màn hình bỗng trở nên rất chậm.

Nét mặt hốt hoảng do lo sợ mất đi thứ vô cùng quý giá của mẹ Triệt Dã, cộng thêm hành động liều mình lao về phía trước để cứu chồng theo bản năng, và cả hành động bố Triệt Dã sau khi nhìn thấy chiếc xe lao tới, vội quay lại để nhìn vợ và con.

Trong tình huống này, có lẽ họ đã không kịp nhận ra rằng, cả hai đều vẫn rất yêu thương và quan tâm tới nhau.

Khi chiếc xe chỉ còn cách họ nửa mét, tài xế đã kịp phanh gấp.

Mẹ Triệt Dã vội dừng lại, sự hốt hoảng lo lắng hiện trên nét mặt của bà nhanh chóng chuyển sang vẻ lạnh lùng. Khi thấy chồng nhìn mình thiết tha, bà chỉ lạnh lùng liếc nhìn chồng một cái rồi lặng lẽ quay người đi.

Bà đã không nhìn thấy nổi thất vọng và hụt hẫng trong ánh mắt của chồng phía sau lưng.

Ông cũng không nhìn thấy được, sau khi quay lưng đi, bà đã thở phào nhẹ nhõm vì ông đã thoát khỏi nguy hiểm.

Họ... đều rất yêu thương nhau!

Họ rất yêu thương nhau, nhưng họ đều học được cách che giấu tình cảm của mình dưới sự tác động của những hiểu nhầm và cuộc chiến tranh lạnh.

“Mẹ cậu... cũng rất yêu bố cậu đấy.” Lần này, tôi nói thật nhỏ và cũng không quay đầu lại nhìn Triệt Dã.

Rõ ràng là yêu thương nhau như vậy, nhưng lại luôn tỏ ra lạnh lùng không quan tâm đến nhau nên khoảng cách ngày càng xa dần.

Trái tim họ... có lẽ đã rất nhiều lần nhói đau.

Khoảng cách đó chính là sự xa cách gần gũi nhất trên thế giới thì phải. Rõ ràng là chỉ cần một ánh mắt yêu thương, một nụ cười thì mọi chuyện sẽ được hóa giải hết, nhưng vì ai cũng cố chấp nên đã tạo thành bức tường ngăn cách, khó mà vượt qua được.

Nhưng người vô tội nhất lại là Triệt Dã...

Khi cậu ấy lớn lên, dần hiểu ra được một số chuyện, ánh mắt cậu ấy cũng càng ngày càng trở nên cô độc. Do khúc mắc tình cảm giữa bố mẹ mà vô tình cậu ấy đã không nhận được sự quan tâm, chăm sóc, chính vì thế, khi lớn dần lên thì tính cách của cậu ấy cũng trở nên ngổ ngược hơn.

Cãi lại thầy cô giáo, đánh nhau với bạn học, thi không đạt, dọa cho các bạn nữ sợ phát khóc... Khi mới là một học sinh cấp hai, tuy đã nhuộm tóc màu vàng để trông giống thiên sứ hơn, nhưng Triệt Dã lại làm rất nhiều việc khiến người khác phải buồn phiền.

Đầu tiên thì bị nhà trường cảnh cáo, rồi hết lần này đến lần khác bị ghi vào sổ theo dõi học sinh cá biệt, và cuối cùng thì Triệt Dã bị nhà trường “đuổi học”.

Trên màn hình hiện lên hình ảnh bố của Triệt Dã đã phải đến gặp hiệu trưởng không biết bao nhiêu lần, nhưng trong lúc hiệu trưởng tức giận và lớn tiếng phê bình, ông vẫn cố gắng đứng ra bảo vệ đứa con trai thân yêu của mình...

“Triệt Dã nhà chúng tôi rất ngoan, vì khi mang thai cháu, mẹ cháu đã dưỡng thai rất tốt.”

“Triệt Dã nhà chúng tôi rất hiểu biết.”

“Triệt Dã nhà chúng tôi không bao giờ tùy tiện đánh bạn cả.”

...

Những hình ảnh như vậy, không chỉ xuất hiện một lần.

Những điều này, chắc Triệt Dã không biết đâu nhỉ? Vì mỗi lần từ phòng hiệu trưởng bước ra, sau khi thấy bóng cậu con trai đang đứng quay lưng về phía mình từ đằng xa, ông vội lấy lại vẻ nghiêm nghị thường ngày. Lưng thẳng đứng, môi mím chặt, đôi mắt lạnh lùng, khi đi ngang qua chỗ Triệt Dã, mắt cũng không thèm liếc nhìn lấy một cái, chỉ ném về phía Triệt Dã một câu lạnh lùng: “Về nhà với bố”.

Triệt Dã, với vẻ mặt lạnh lùng, đứng nguyên tại chỗ, chỉ chăm chú nhìn theo hình bóng của bố, và bố Triệt Dã vừa đi vừa do dự có nên dừng lại chờ con trai đi cùng. Cả hai đều không nhận ra rằng, giữa họ có rất nhiều điểm tương đồng.

Trong không gian yên lặng, tôi nắm chặt tay Triệt Dã.

Tôi có thể cảm nhận được rằng, giờ đây, Triệt Dã rất cần một người bên cạnh, cho dù chẳng làm gì cả, đơn giản chỉ là đứng cùng cậu ấy mà thôi. Vì cậu ấy không có đủ dũng khí để đối mặt với những chuyện này, thực ra là cậu ấy đang rất sợ hãi...

Cậu ấy sợ phải nhìn thấy những hình ảnh mà bố mẹ ghét cậu.

“Mình luôn cho rằng... trong lòng bố mẹ không có chỗ dành cho mình. Hóa ra mẹ đã vì mình mà từ bỏ rất nhiều thứ, còn bố cũng yêu mình theo cách riêng của bố.”

Triệt Dã, vì có rất nhiều chuyện xảy ra sau khi chúng ta quay lưng đi, vì có rất nhiều việc chúng ta không thể nhìn thấy bằng mắt và cũng không thể nghe thấy bằng tai, cho nên chúng ta không hề biết được.

Chính vì thế mà bố mẹ cậu đã hiểu nhầm nhau, đã không nhận ra được tình cảm của nhau.

Còn Triệt Dã, cậu cũng vì vậy...

Mà đã hiểu nhầm tình yêu của bố mẹ dành cho cậu.

“Triệt Dã, cậu rất giống bố, các nét trên khuôn mặt, ngay cả tình cảm cũng giống. Cậu không biết làm cách nào để bày tỏ tình cảm của mình với bố mẹ, cậu chỉ biết giấu trong lòng, khao khát được chú ý đến, nhưng lại dùng phương pháp cực đoan. Còn bố cậu, cũng không biết nên làm thế nào để bày tỏ tình cảm với cậu chỉ có thể dùng bộ mặt nghiêm nghị để đối xử với cậu. Nhưng trước mặt mọi người, cậu luôn là cậu con trai xuất sắc nhất của bố cậu.”

Không biết có phải do màn hình gặp sự cố gì không, mà hình ảnh hiện lên bỗng nhiên quay lại thời gian rất lâu về trước.

Bố Triệt Dã lo lắng đứng ngoài phòng đẻ, cứ liên tục chặn các y tá lại để hỏi. Khi ông hay tin vợ ông đã sinh, mẹ tròn con vuông, từ khóe mắt ông tuôn trào những giọt nước mắt hạnh phúc.

Ông ôm Triệt Dã trong lòng và không ngừng nựng con, còn nói chuyện với mẹ Triệt Dã đang nằm trên giường bệnh: “Vợ yêu à, nếu như con dám không nghe lời em, anh sẽ để râu lởm chớm rồi châm vào con cho em hả giận.”

Mẹ Triệt Dã nghe chồng nói như vậy thì không hài lòng, đánh yêu chồng một cái.

“Không ai được phép bắt nạt con trai em.”

Lúc này, tuy Triệt Dã mới là một đứa trẻ sơ sinh nhưng dường như đã nghe thấy bố nói định bắt nạt cậu, nên cậu đã gào khóc. Bố Triệt Dã vừa hát vừa nhẹ nhàng dỗ cậu, nhìn bố cậu lúc đó thực sự rất gần gũi, đáng yêu.

Trên màn hình, những hồi ức về gia đình Triệt Dã vẫn tiếp tục hiện lên...

Nửa đêm, bố Triệt Dã nhẹ nhàng thức dậy, kéo chăn cho Triệt Dã, sau đó cứ ngồi ngắm cậu đang chìm sâu trong giấc ngủ. Cũng có lúc, bố cậu đã lên xem vở bài tập và bảng điểm của Triệt Dã...

Có một ngày, Triệt Dã về nhà rất muộn, vừa mới đóng cửa lại, liền bị bố nghiêm nghị hỏi: “Tan học xong không về nhà mà còn đi đâu?”

Cậu thiếu niên, lưng đeo ba lô, quay mặt ra cửa khi nghe bố nói vậy, nhưng không quay lại.

Bố Triệt Dã đứng bật dậy khỏi sofa.

“Bố đang nói chuyện với con đấy! Ai dạy con thói vô lễ như thế hả?”

Triệt Dã không trả lời, quay người, cúi đầu đi thẳng về phòng mình.

“Đứng lại, đến khi nào bố mới có thể bớt lo lắng cho con hả? Con nói thử xem bây giờ con đang làm những gì? Con nhìn con xem có giống với dáng dấp của học sinh không? Bố tốn tiền nuôi con là để cho con đi gây sự đấy à?”

“Hừ.” Triệt Dã lạnh lùng hừ một tiếng, rồi tiếp tục đi về phòng mình.

“Nguyên Triệt Dã!”

Tiếng gọi đó dường như đã nhắc nhở cậu, cậu là con trai ông!

Mãi mãi là như vậy!

Triệt Dã đứng quay lưng về phía bố, cười giễu cợt.

“Sao vậy? Hôm nay không bận làm việc, nên mới nhớ ra phải quản lý tôi sao, ông bố thân yêu.”

Khi nói câu ông bố thân yêu, giọng điệu của cậu chứa đầy vẻ giễu cợt. Bố Triệt Dã nghe con nói như vậy, trên mặt ông thoáng lộ ra vẻ đau thương.

Nhưng Triệt Dã lại không nhìn thấy.

Tại sao rõ ràng là người mà mình quan tâm, nhưng lại dùng cách làm tổn thương lẫn nhau để tiếp tục cuộc sống?

Vì sao rõ ràng chỉ cần quay người lại là có thể nắm được hạnh phúc trong tay, nhưng lại vẫn cố chấp bước đi?

Nhìn tất cả những hình ảnh này, trái tim tôi lại nhói đau.

Tôi thấy xót xa cho bố của Triệt Dã, và cũng xót xa cho mẹ của Triệt Dã.

Tôi còn thấy đau đớn thay cho thiên sứ của tôi Triệt Dã.

“Sao từ trước tới giờ gia đình cậu không cố gắng thử trò chuyện với nhau? Tại sao mọi người trong gia đình cậu luôn cố gắng che giấu nỗi đau của mình không cho người khác nhìn thấy?” Tôi nhẹ nhàng nói.

Bây giờ, với tư cách là người ngoài cuộc, xem lại những gì đã xảy ra trong quá khứ, mới cảm thấy lúc đó sao mình lại xử sự ngốc nghếch đến vậy!

Đã bỏ qua không biết bao nhiêu cơ hội có được hạnh phúc, phải làm thế nào mới có thể lấy lại được đây?

Bây giờ, khi Triệt Dã nhìn thấy những chuyện này, và khi chính cậu trải qua lúc đó, chắc sẽ có cảm giác hoàn toàn khác biệt nhỉ?

Mỗi khi xem đến cảnh bố Triệt Dã làm mọi việc vì Triệt Dã, tôi đều cảm nhận được Triệt Dã nắm tay tôi càng chặt hơn, những ngón tay cậu run run chứng tỏ cậu rất quan tâm và cảm động...

Trên màn hình vẫn cứ hiện lên hết cảnh này đến cảnh khác, giống như thời gian, không có cách nào ngăn cản được, cũng không thể thay đổi được...

Bố mẹ Triệt Dã lại cãi nhau, càng ngày càng nhiều hơn.

“Sao lại như vậy? Tôi sắp điên lên mất. Tôi đã bắt đầu tự hỏi sao hồi đó tôi lại đồng ý lấy anh!” Mẹ Triệt Dã ném vỡ lọ hoa, vừa khóc vừa nói.

Cuối cùng, bà đã bị những ngày tháng cô đơn đánh gục, bà đã quyết định không thể tiếp tục sống trong tình trạng thế này nữa, bà không muốn tranh cãi nữa, không muốn...

“Anh có biết không? Ngày nào tôi cũng nấu cơm cho cả ba người chúng ta, rồi ngóng anh về nhà ăn cơm. Ngày nào tôi cũng ngồi chờ anh về, để mở cửa cho anh. Nhưng anh thì sao? Thời gian anh về nhà ngày càng muộn, thời gian ở nhà cũng ngày càng ít! Có phải anh không cần tôi nữa đúng không? Cái mà anh cần mãi mãi chỉ là sự nghiệp của anh mà thôi. Tôi đã cho anh bao nhiêu cơ hội, vì Triệt Dã, thậm chí tôi còn định sẽ cố gắng tiếp tục sống như thế này... nhưng bây giờ tôi không muốn cho anh thêm cơ hội nào nữa.” Mẹ Triệt Dã nói từng câu từng chữ, bà đã nói ra hết những nỗi đau khổ trong lòng.

Không còn phải chờ một người nữa...

Có lẽ sẽ không còn cô đơn nữa, không còn cảm thấy chỉ có một mình mình nữa, không còn phát điên vì nỗi cô đơn.

Nhưng từ đầu đến cuối bố Triệt Dã chỉ im lặng. Ông sợ nếu ông nói, nếu ông lên tiếng sẽ làm cho mẹ Triệt Dã tức giận hơn, sợ bà sẽ càng ghét ông.

Cuối cùng mẹ Triệt Dã cũng đã lấy lại được bình tĩnh, sự im lặng của thời gian khiến khoảnh khắc này càng trở nên căng thẳng đến đáng sợ.

Một lúc sau, mẹ Triệt Dã lên tiếng: “Chúng ta ly hôn nhé.”

Ly hôn nhé.

Ly hôn nhé.

Câu nói này cứ văng vẳng bên tai bố Triệt Dã, mặc dù mẹ Triệt Dã chỉ nói một lần. Người ông run lên, nhưng ông nhanh chóng trở lại trạng thái bình thường, nhanh đến mức khiến người ta có cảm giác như những gì vừa nhìn thấy chỉ là ảo giác.

Bà vẫn quyết định nói ra câu nói này, vẫn...

Quyết định ra đi.

Sau khi Triệt Dã tan học trở về nhà, vừa mở cửa thì cảnh tượng mà cậu nhìn thấy được chính là cảnh này, cậu có cảm giác bất an, trong giây phút đang hoảng loạn, có giọng nói vọng đến.

“Nếu chia tay có thể làm cho em cảm thấy hạnh phúc, vậy thì anh tôn trọng quyết định của em.”

Chính câu nói này đã hoàn toàn làm tan vỡ tia hy vọng cuối cùng còn sót lại trong lòng Triệt Dã, cậu như người mất hồn, ngay lập tức quay lưng bỏ đi giống như vừa vào nhầm lớp học.

Còn khi câu nói đó vừa vang lên, không ai nhìn thấy nỗi tuyệt vọng trong đáy mắt mẹ Triệt Dã.

Đó có phải là... tất cả niềm hy vọng của một người phụ nữ đối với một người đàn ông đã hoàn toàn sụp đổ rồi không?

Đứng từ những góc độ khác nhau, dường như chẳng có ai sai cả, nhưng những việc đau buồn vẫn cứ xảy ra.

Tối hôm đó, mẹ Triệt Dã nói hôm sau sẽ quay lại thu dọn hành lý rồi chuyển đi nơi khác. Bố của Triệt Dã một mình ngồi hút thuốc trong phòng khách trầm tư suy nghĩ. Thời gian cứ thế trôi đi, ông bị đầu điều thuốc lá làm bỏng tay mà cũng không hề có cảm giác gì.

Lần này, ông đã dành cả một buổi tối để ngồi chờ mẹ Triệt Dã.

Nhưng ông không chờ được.

Đêm hôm đó, trời không có sao, tất cả các ngọn đèn đường đều bật sáng, đó là những ngọn đèn dẫn đường cho những người đi lại trong đêm, nhưng nó

không chiếu sáng được một gia đình khuyết thiếu, nó không làm ấm lại được một trái tim bị tổn thương.

Cậu thanh niên đeo ba lô đứng dựa lưng vào cột đèn, ngẩng mặt lên trời nhìn ngắm màn đêm, trên mặt không biểu lộ chút cảm xúc gì. Đó là Triệt Dã.

Trong mắt cậu, giống như lúc tôi mới quen cậu, là tâm trạng tôi nhìn thấy nhiều lần trong mắt cậu - sự cô độc.

Triệt Dã luôn luôn cô đơn.

“Tất cả mọi việc, bố mẹ đều làm theo ý mình, mà chưa bao giờ nghĩ cho mình. Tại sao bố mẹ luôn coi gia đình này chỉ là của hai người, mà không phải là của ba người?”

Giọng nói của Triệt Dã rất khẽ, rất khẽ, giống như những đám mây đang lững lờ trôi, xa dần.

“Triệt Dã.” Tôi nhìn vào màn hình, nhẹ nhàng nói. “Cậu nên nói ra.”

“Đúng vậy, cậu không nên lặng lẽ bỏ đi, cậu nên nói rõ với bố mẹ.”

Vì tất cả những việc này đều là có tình yêu trước rồi mới có sự tổn thương, cho nên nhất định phải có cách để cứu vãn. Cho dù bố Triệt Dã có bỏ cuộc, Triệt Dã cũng không nên lặng lẽ bỏ đi như thế.

Bất kể kết quả thế nào, bố mẹ cậu nhất định sẽ suy nghĩ lại bởi còn có sự tồn tại của cậu.

Lúc này trên màn hình hiện lên hình ảnh trời sắp sáng. Bố Triệt Dã đang ngồi trong phòng khách, rồi đột nhiên vứt đầu mẫu thuốc lá đang cầm trên tay vào gạt tàn, lao vào phòng đọc sách và bật đèn trên bàn làm việc.

Ông lục tìm một tờ giấy trắng, sau khi suy nghĩ một lát, cây bút bắt đầu lướt đều trên giấy. Từng hàng chữ bắt đầu hiện lên, từng câu chữ đều được suy nghĩ rất kỹ trước khi viết ra. Có lúc chúng tôi có thể đọc được một số chữ trên màn hình...

“Em yêu, anh xin lỗi.”

“Anh luôn cho rằng, anh tồn tại là vì gia đình. Bây giờ thì anh đã hiểu, anh tồn tại là vì em và con.”

Cuối cùng, trên màn hình chỉ hiện lên dòng cuối cùng của bức thư:

“Em yêu, chúng ta đừng ly hôn, em nhé?”

...

Xem đến đây, Triệt Dã ngạc nhiên quay sang nhìn tôi, dường như không thể tin nổi bố cậu đã từng viết bức thư níu kéo như thế.

Nếu như vậy, tất cả những hiểu lầm lẽ ra sẽ được giải quyết chứ!

Nhưng tại sao họ vẫn ly hôn?

Nhìn Triệt Dã căng thẳng, trong lòng tôi cũng bắt đầu cảm thấy lo lắng, rốt cuộc là thế nào?

Màn hình vẫn tiếp tục chiếu...

Sau khi bố Triệt Dã viết xong thư, cẩn thận gấp lại, ông lục tìm phong bì trên bàn làm việc, nhưng ông tìm khắp cả phòng đọc sách cũng không tài nào tìm ra được một cái phong bì.

Sau đó, ông đến phòng Triệt Dã, mở ngăn kéo bên trái bàn học của Triệt Dã, bên trong có rất nhiều phong bì màu hồng! Ông lật tìm, cuối cùng tìm ra được một chiếc phong bì vẫn chưa viết chữ, ông cẩn thận mở ra, cho thư vào, rồi dán lại.

Hình như ông lại bắt đầu băn khoăn suy nghĩ, nên để thư ở đâu thì vợ mình có thể vừa vào nhà đã nhìn thấy? Trước tiên, ông vào phòng khách mà gần đây là nơi mẹ Triệt Dã hay ngủ, rồi lại vào phòng ngủ của hai vợ chồng, vào phòng của Triệt Dã đi một vòng, nhưng vẫn chưa tìm ra được nơi thích hợp có thể để bức thư.

Cuối cùng, ông dừng lại trước bàn uống nước ở phòng khách, sau khi suy đi tính lại, ông hít một hơi thật sâu và quyết định để thư trên đó.

Trong màn đêm, vì trên chiếc phong bì có dán một số ngôi sao giấy ánh huỳnh quang nên nó phát ra ánh sáng mờ.

Đó có lẽ là mong muốn và hy vọng cuối cùng của bố Triệt Dã.

Sáng sớm hôm sau, sau khi bố Triệt Dã ra khỏi nhà chưa lâu, mẹ Triệt Dã trở về nhà. Sau khi biết bố Triệt Dã không còn ở nhà nữa, trong ánh mắt bà hiện lên nỗi thất vọng tột cùng.

Bà bắt đầu thu dọn hành lý, rất nhanh đã sắp đầy chiếc va li to. Khi bà kéo va li sang phòng Triệt Dã, không ngờ rằng, Triệt Dã vẫn đang ngủ.

“Triệt Dã”. Bà để va li xuống, đi về phía giường lay cậu dậy. “Triệt Dã, mau dậy đi con. Muộn thế này rồi mà vẫn ngủ à? Hôm nay không phải đi học sao? Hay là trong người không được khỏe?”

Triệt Dã bị đánh thức dậy, có vẻ rất bức mình, trợn mắt nhìn bà, tức giận nói: “Nếu mẹ muốn đi thì đi nhanh đi, đừng có giả bộ ở đây nữa”.

“Triệt Dã, mẹ...”

“Sau khi ly hôn thì không còn là mẹ nữa.” Triệt Dã lạnh lùng nói. “Bà có biết không? Tôi ghét bà, tôi ghét bà vì đã bỏ tôi và bố!” Nói xong, cậu dùng hết sức kéo lại chiếc chăn lên trùm kín mặt.

Trong khoảnh khắc đó, nước mắt mẹ Triệt Dã tuôn rơi. Bà vội lau đi, quay người bỏ ra khỏi phòng Triệt Dã. Lúc đi ngang qua phòng khách ra cửa, bà nhìn thấy trên bàn nước có một bức thư, do dự một lát, bà bỏ va li xuống và cầm bức

thư lên. Màu hồng, một màu rất trẻ trung. Bà bất giác nhìn về phía phòng Triệt Dã, nghĩ một lát, bà cảm bức thư và lại đi vào phòng con trai.

Sao bà lại không bóc thư ra xem luôn nhỉ?

Tôi thực sự không hiểu... chẳng lẽ...

Bà chỉ muốn tìm cơ để nói chuyện với Triệt Dã?

“Triệt Dã!”

Triệt Dã vẫn trùm chăn kín mít, không chịu nhúc nhích.

“Triệt Dã!” Bà lay lay người Triệt Dã, mỉm cười hỏi. “Bức thư để trong chiếc phong bì màu hồng này là bức thư của cô gái yêu thầm con viết cho con phải không? Triệt Dã nhà ta cũng có bạn gái để ý rồi sao?”

Triệt Dã vẫn không thèm để ý đến bà.

Mẹ Triệt Dã vừa cảm thấy đau lòng, vừa cảm thấy khó xử, nhưng bà vẫn cố gắng mỉm cười và nói: “Nếu không phải thì mẹ có thể bóc thư ra xem, đúng không?”

Lúc này, tôi cảm nhận được bàn tay Triệt Dã đang nắm tay tôi run lên bần bật.

Tôi lo lắng ngược lên nhìn, thấy sắc mặt Triệt Dã trở nên trắng bệch, mắt cậu mở to, giống như đang bị kích động mạnh.

“Triệt Dã!”

Chính vào lúc mẹ Triệt Dã định xé bức thư ra xem, Triệt Dã bỗng nhiên ngồi bật dậy giật lấy bức thư, sau đó dùng hết sức xé vụn bức thư, tức giận hét lên: “Bà có tư cách gì mà xem thư của tôi? Người đã bỏ rơi con mình thì còn có tư cách gì? Bà đi ngay đi! Tôi không muốn nhìn thấy bà nữa!”

Nói xong, cậu lại chui vào trong chăn.

Mẹ Triệt Dã hít một hơi thật sâu, cố gắng nói với giọng rất bình tĩnh: “Triệt Dã, tạm biệt con!”

Bà đi ra khỏi phòng con trai, lúc đóng cửa phòng lại, bà nói rất khẽ, dường như chỉ để một mình bà nghe thấy: “Triệt Dã, mẹ yêu con và cũng rất yêu bố con”. Sau đó, bà quay người, kéo hành lý bỏ đi.

Sau khi bố Triệt Dã tan làm trở về nhà, phát hiện bức thư và hành lý của vợ đều không còn nữa, ông lặng lẽ ngồi ở phòng khách suốt một đêm.

Chỉ trong một đêm, thế giới như biến thành một màu xám với bầu không khí vô cùng trầm uất.

Sau đó, bố mẹ Triệt Dã đã ký vào đơn ly hôn, thậm chí đến câu “Tạm biệt” cũng không nói với nhau.

Còn Triệt Dã thì được tòa án phán quyết sống cùng bố, sao sự việc lại thành ra nông nổi này?

Xem hết những hình ảnh này, tôi lo lắng nhìn Triệt Dã, bây giờ nhất định cậu ấy đang rất buồn.

“Minh đã làm gì thế này?” Triệt Dã nhìn chăm chăm vào màn hình và cứ lùi dần về phía sau, lắc đầu, khó lòng chấp nhận được sự thực này. “Minh đã làm gì thế này, mình đã làm gì thế này?! Thật không ngờ, chính mình... chính tay mình...”

Thật không ngờ, chính tay mình...

Kết thúc tình yêu giữa bố và mẹ! Nặng nề hơn, chính mình đặt dấu chấm hết cho cuộc hôn nhân của họ!

Không thể tha thứ cho việc mẹ bỏ đi, không có cách nào để hiểu được sự lạnh lùng của bố, không thể tìm ra sự tồn tại của mình... đến lúc này mới phát hiện ra chính mình là người đã làm cho mọi việc thành ra nông nổi như vậy. Sự việc này là một đòn đả kích to lớn đến nhường nào?

“Triệt Dã...” Tôi cất tiếng gọi cậu, cố gắng đến gần cậu.

Có lẽ khi tôi ở gần cậu, thì có thể an ủi cậu phần nào, có thể tiếp cho cậu thêm chút sức mạnh.

Nhưng Triệt Dã không chấp nhận được sự thực này, hoảng hốt trốn chạy.

Triệt Dã...

Tôi gọi tên cậu, lòng quặn đau, xót xa.

“Bố mẹ không hề muốn ly hôn, vốn dĩ bố mẹ cũng sẽ không ly hôn. Là mình! Là mình! Là mình đã xé nát bức thư níu kéo của bố viết cho mẹ, chính là mình...” Cậu ôm đầu ngồi sụp xuống, đau đớn thốt lên.

“Triệt Dã, đây không phải lỗi của cậu. Thực sự là không phải.” Tôi đứng trước mặt cậu, nhìn thiên sứ của mình cứ luôn miệng tự trách bản thân, lại không biết làm thế nào để an ủi.

“Không! Tất cả đều do mình, đều do mình, đều do mình.”

“Triệt Dã!” Tôi ngồi xuống ôm cậu vào lòng, hy vọng cái ôm này phần nào an ủi được cậu để cậu không tự trách mình nữa.

Tôi nhẹ nhàng nói: “Triệt Dã, đây là sự sắp đặt của Thượng đế nên không thể thay đổi được”.

Triệt Dã, xin cậu đừng đau lòng, chẳng ai mong muốn xảy ra những sự việc như thế cả.

Nhưng nhìn thấy cậu khóc, ngoài việc ở bên an ủi cậu ra, tôi không làm gì được nữa.

Không biết bao lâu sau, Triệt Dã mới lại lên tiếng.

“Hy Nhã ngọc, cậu có thể đừng nhìn mình nữa được không?”

“...Được”

Tôi đứng dậy, quay lưng về phía cậu, ánh mắt tôi vô tình lại nhìn vào màn hình, câu chuyện trên đó vẫn đang tiếp tục.

Trên màn hình, sau khi bố mẹ Triệt Dã ly hôn, cậu thanh niên sống đơn độc tiếp tục gây chuyện. Ánh mắt của cậu lạnh lùng, nhưng chẳng có ai nhìn ra được đằng sau sự lạnh lùng đó là nỗi cô độc.

Hết lần này đến lần khác gây chuyện chỉ là mong muốn nhận được sự quan tâm của bố mẹ.

Nhưng một gia đình giờ đã biến thành hai gia đình, cậu không có nơi nào để đi.

...

Nước mắt lại ướt đầm trên má tôi. Hóa ra đằng sau những nụ cười rạng rỡ đó là biết bao bí mật, biết bao đau thương...

Triệt Dã! mình muốn nói với cậu, từ bây giờ trở đi cậu sẽ không còn cô đơn nữa, vì cậu đã có mình.

Mình yêu cậu, mình quan tâm đến cậu, và sẽ luôn chú ý đến cậu.

Mình hy vọng cậu có thể vui vẻ.

Khi được gặp cậu, mình đã có suy nghĩ như vậy. Khi mình thích cậu, mình cũng có suy nghĩ như vậy. Bây giờ, mình cũng nghĩ như vậy.

Cho nên Triệt Dã, xin cậu hãy sống thật vui vẻ.

Trên màn hình, hình ảnh mẹ Triệt Dã vẫn liên tục xuất hiện. Trong những ngày Triệt Dã khiến cho bố phải đau đầu, mệt mỏi, mẹ Triệt Dã đã lên đến thăm cậu, nhưng do Triệt Dã chuyển trường quá nhiều, nên cuối cùng mẹ cậu đã mất đi cơ hội lên đến thăm cậu.

Rốt cuộc thì tình yêu sâu nặng đến nhường nào mới khiến cho một người mẹ phải cam tâm chịu vất vả đến như thế? Triệt Dã, cậu có thể nói cho mình biết không?

Trong đầu tôi bỗng hiện lại một đoạn trong ký ức. Một hôm, có một người phụ nữ hình như đang rất vội, nên va vào tôi. Người phụ nữ đó chỉ nhìn tôi một cái rồi bỏ đi ngay, thậm chí còn không kịp nói lời xin lỗi.

“Vội vàng như thế, sẽ rất dễ xảy ra chuyện...” Lúc ấy, tôi còn cảm thấy lo lắng cho người phụ nữ đó.

Bây giờ nhớ lại, người phụ nữ đó chính là mẹ của Triệt Dã.

Hồi đó, Triệt Dã mới chuyển đến trường chúng tôi, mẹ của cậu nhất định đã biết được thông tin từ đâu đó, nên mới cất công đến thăm cậu.

Hơn nữa chắc chắn không chỉ một lần, nhất định là như vậy.

“Triệt Dã, bố mẹ cậu thực sự rất yêu cậu!” Tôi nói chắc nịch.

Chắc chắn rất yêu cậu...

Cho nên mới không yên tâm.

Sau khi ra khỏi nhà từ trường thời gian, Triệt Dã rơi vào trạng thái trầm lặng. Tôi nghĩ, có lẽ do biết quá nhiều sự việc nên cậu cần thời gian để ổn định lại tâm trạng hỗn loạn của mình.

Chúng tôi tay trong tay đi về phía trước, đột nhiên, ban ngày lại chuyển thành ban đêm.

Tôi đã quen với kiểu thay đổi này. Sự thay đổi giữa ngày và đêm ở nơi đây không giống như sự thay đổi giữa ngày và đêm ở hiện thực, hoàn toàn chẳng theo quy luật nào cả.

“Trong một khoảng thời gian rất dài, mình đã rất hận bố mẹ.” Triệt Dã nắm tay tôi đi trong làn sương mù dày đặc, cuối cùng đã lên tiếng.

“Mình hận họ đã không để ý gì tới mình! Không quan tâm mình, nên mình đã đánh nhau, trốn học, cố thi trượt... để thu hút sự chú ý của họ. Nhưng từ đầu đến cuối, mình vẫn luôn chỉ có một mình. Có phải là mẹ đã quên mình rồi, bố đã không còn quan tâm rằng, mình là người thân nhất của ông, có lúc mình đã tự hỏi mình như vậy, thậm chí rất muốn hỏi họ. Nhưng cuối cùng, vẫn vì nhút nhát mà không hỏi cho rõ ràng. Rốt cuộc thì... mình vẫn không có đủ dũng cảm để đối mặt với những sự việc tồi tệ.”

“Giống như sau khi biết mình mắc bệnh nan y cậu đã lựa chọn trốn tránh mình. Vì quá yêu nên rất sợ bị nghe thấy lời từ chối.” Đây là lần đầu tiên tôi nói về sự ra đi lần đó của cậu.

Cậu quay lại nhìn tôi, nói rất khẽ: ‘Đúng vậy!’

“Cậu có biết không? Khi mình biết được mọi việc từ cuốn nhật ký trao đổi đó, lúc ấy, mình thật muốn gọi cậu là “đồ ngốc”. Cậu có biết, chính vì như vậy nên cậu mới mất đi... mất đi mình không? Cậu bướng bỉnh không chịu nói, ngược lại, còn dùng cách ngốc nghếch đến phi lý khiến cho mình càng ngày càng xa rời hạnh phúc... Cậu làm như vậy chỉ làm cho mình càng thêm hối hận, hối hận vì tại sao không tin tưởng cậu, như vậy thì cậu sẽ không ra đi...” Tôi ghen ngào, cổ họng nghẹn ứ lại rất khó chịu.

Triệt Dã, cậu có biết không?

Những ngày cậu rời xa mình, mình rất buồn.

“Bây giờ, khi biết được tất cả rồi, có muộn quá không?” Cậu cúi đầu, nói với vẻ bất lực: “Tất cả không là quá muộn chứ?”

“Không.” Tôi lắc lắc tay cậu, cố gắng mỉm cười. “Mãi mãi không bao giờ là muộn cả. Bố mẹ cậu dù thế nào cũng nhận ra tình cảm của cậu, chỉ cần mọi người yêu thương nhau, nhất định họ sẽ nhận ra!”

“Nhưng bây giờ mình lại không thể đứng trước mặt họ để nói lời cảm ơn, cảm ơn họ đã cho mình có mặt trên thế gian này, để được chung sống cùng họ, để được gặp cậu.” Ánh mắt Triệt Dã bỗng trở nên vô cùng ấm áp, nhưng trên mặt cậu vẫn bao phủ một nỗi thất vọng, hụt hẫng.

“Thế thì cậu nói đi! Cậu hãy ngẩng mặt lên trời, nói ra những lời cảm ơn của cậu!” Tôi khích lệ cậu.

“Cứ như vậy mà nói sao?” Cậu nghi ngờ hỏi lại tôi.

“Đúng thế, chỉ cần cậu nói to lên một chút là được rồi.” Tôi chớp chớp mắt nhìn cậu. “Bố mẹ cậu nhất định sẽ nghe thấy.”

“Được.” Triệt Dã nhìn tôi mỉm cười.

Sau đó, hai bàn tay cậu làm thành một cái loa, cậu hét to vào màn đêm sâu thẳm: “Mẹ, con yêu mẹ! Bố, con nhớ bố...”

Tôi nhìn nụ cười trên khuôn mặt Triệt Dã, rồi nhìn lên bầu trời cao vợi vợi.

Cả bầu trời dường như trở nên sáng rực, chắc là trời xanh cũng đã nghe thấy giọng nói hạnh phúc, thanh thản này.

Trong lòng đột nhiên trào lên niềm phấn khích, tôi cũng học theo Triệt Dã, đưa hai tay lên miệng làm thành một cái loa, hét vào bầu trời đêm: “Bố, con nhớ bố. Hy Nhã nhớ bố...”

Bố mẹ Triệt Dã, những người đã hết lòng yêu thương Triệt Dã, sẽ nghe thấy chứ?

Và bố tôi, người cũng hết mực thương yêu tôi cũng sẽ nghe thấy chứ?

Họ nhất định sẽ nghe thấy. Tôi tin chắc như vậy!

Nhưng tại sao Triệt Dã đang cười mà nước mắt vẫn tuôn rơi? Mắt cậu như đang chứa đựng cả bầu trời sao, sáng rực rỡ. Đó là do cậu ấy cảm thấy tiếc nuối sao? Tiếc nuối vì cả hai bên chỉ có thể nghe thấy tiếng vọng của nỗi nhớ nhưng bị ngăn cách bởi khoảng cách thời gian và không gian xa xôi sao?

Tôi lặng lẽ cúi đầu, nhìn đôi bàn tay trống rỗng. Trong lòng tôi thì thầm những câu nói mà vừa nãy tôi vẫn chưa kịp nói xong: “Mẹ ơi, Hy Nhã nhớ mẹ... muốn gặp mẹ...”

Lúc này đây, tôi thực sự rất nhớ mẹ.

Người mẹ đã bị bệnh qua đời ngay từ khi tôi còn rất nhỏ, người mẹ mà đến một bức ảnh chụp chung với tôi cũng không có. Tôi không còn nhớ rõ hình dáng mẹ, cho dù có xem ảnh của mẹ thì tôi cũng cảm thấy rất xa lạ.

Nhưng khi tôi thấy được tình cảm của mẹ Triệt Dã đối với cậu, nỗi khát vọng trong lòng tôi đột nhiên giống như một loại cây dây leo lớn nhanh như thổi.

Mẹ có yêu tôi không? Mẹ yêu tôi đến nhường nào? Nếu mẹ không bị ốm mà qua đời, mẹ sẽ yêu tôi theo cách nào?

Từ nhỏ, trong thế giới của tôi chỉ có mình bố tình yêu của bố là tất cả tình thân của tôi.

Mỗi khi nhìn thấy các bạn ăn những hộp cơm do mẹ chuẩn bị, mặc áo do mẹ đan, che ô do mẹ mang đến, tôi đều cảm thấy trong thế giới của tôi như thiếu một thứ gì đó...

Nhưng từ trước đến nay, tôi không bao giờ dám nói với bố, vì tôi sợ làm bố buồn.

Lúc còn nhỏ, khi tôi khóc đòi mẹ, bố thường ôm chặt tôi vào lòng, vỗ nhẹ vào người tôi nói với tôi như xin lỗi: “Hy Nhã ngoan, đừng khóc, đừng khóc. Do bố không tốt, do bố không chăm sóc mẹ thật tốt, mẹ mới bị bệnh. Là do bố không tốt...”

Mỗi lần dỗ tôi xong, cả đêm đó bố thường thức trắng. Khi tôi hiểu ra, đó là lúc bố đau lòng, tôi bắt đầu học cách không hỏi bố những vấn đề có liên quan đến mẹ nữa.

“Hy Nhã chỉ cần có bố là tốt rồi.”

“Có bố là niềm hạnh phúc lớn nhất rồi.”

“Bố phải thay mẹ, yêu con nhiều gấp đôi đấy nhé.”

Mỗi khi bố hỏi, tôi đều trả lời như vậy. Nhưng mặc dù nói như vậy, tôi vẫn thấy hơi buồn. Tôi cũng mong có mẹ để có người cãi nhau với bố, có mẹ giúp tôi chải tóc kiểu bím tóc công chúa. Những việc bố không hiểu được, thì tôi có thể nói với mẹ...

Tôi luôn mong rằng, nếu có một ngày được cùng nắm tay bố mẹ đến khu vui chơi, đó quả là một việc hạnh phúc vô ngần.

Tôi cũng mong muốn có mẹ ở bên...

Tôi cũng không muốn mỗi khi nhớ đến mẹ, tôi chẳng thể nào nhớ nổi hình ảnh của mẹ...

“Hy Nhã ngốc, sao cậu lại khóc?” Cảm thấy tôi có gì đó bất thường, Triệt Dã quay sang hỏi tôi.

“Triệt Dã, mình thực sự rất ngưỡng mộ...”

Tôi quay sang ôm cậu, vì đau lòng quá mà nói năng lộn xộn. “Rất ngưỡng mộ cậu... mẹ... mình nhớ mẹ mình...”

Tuy cách biểu đạt rất lộn xộn, nhưng Triệt Dã lại hiểu được. Cậu nhẹ nhàng kéo tôi vào lòng, dịu dàng nói: “Hy Nhã ngốc, mẹ cậu đã đưa mình đến bên cậu rồi còn gì! Đi, mình đưa cậu đến một nơi”. Triệt Dã ôm lấy vai tôi, chớp chớp mắt nhìn tôi.

Tôi nhìn ánh mắt sáng ngời của Triệt Dã, trong nháy mắt đã hiểu ngay ý cậu.

Đúng vậy, sao tôi lại không nghĩ ra nhỉ?